

[Viggo Starcke.]

stadig er et spørgsmål, der diskuteres i det vesteuropæiske forsvarsområde, ligger Sydslesvig. I den tale, som den højtærede minister holdt, sagde han:

„Jeg skal endelig sige nogle ganske få ord om Sydslesvig.“

Jeg tror, at mange føler sig skuffet over, at om et så vigtigt spørgsmål for Danmark som det sydslesvigske spørgsmål udtalte den højtærede udenrigsminister kun nogle ganske få ord, og at han kun omtalte et eneste problem, nemlig den parlamentariske repræsentation. Den højtærede udenrigsminister henviste til, at der fra tysk side som eventuel modydelse for en sikring af parlamentarisk repræsentation af mindretallet i landdagen gennem valgloven er blevet forlangt en loyalitetserklæring, hvilket vel i realiteten må betyde en afskrivning af den nationale selvbestemmelsesret. Men samtidig understregede den højtærede minister, at der var denne regel med de 5 pct.s repræsentation. Hvis det er sådan, at Danmark vil yde Sydslesvig en effektiv hjælp på dette område og give en moralsk vægt ved sin egen argumentation, vil det så ikke være rigtigt at optage Danmarks egen valglov, hvor vi jo fra socialdemokratiets side oprindeligt så et krav om netop en 5 pct.s regel, senere en 4 pct.s regel og derefter en 3 pct.s regel, til revision, skønt reglen ganske vist blev gennemført så relativt loyalt, at det tyske mindretal i Nordslesvig i dag er repræsenteret her?

Men alle de store vigtige spørgsmål om den nationale selvbestemmelsesret, om flygtningespørgsmålet, alle de spørgsmål nævnte den højtærede minister ikke noget om.

Det er jo skæbnens ironi, at et af de vigtigste problemer i den europæiske politik i øjeblikket er Tysklands deling. Tyskland, som i sin tid var med til at gennemføre Polens deling ved adskillige lejligheder. Og i Vesttyskland og i Østtyskland ligger problemerne i dag så indviklet, at få i øjeblikket kan se til bunds i deres løsning. Der er så umådelig mange muligheder. Der er den mulighed, at et delt Tyskland er ubevæbnet på begge sider og således bliver et tomrum, der kan give anledning til uro og være arnestedet for uberegne politiske begivenheder; dette er fra næsten alle sider anerkendt som en fare. Endelig er der den mulig-

hed, at Tyskland er delt, og begge parter er bevæbnet; dette vil også medføre en stor latent krigsfare, fordi der vil være et ønske om grænserrevision, om genforening, som kan medføre konflikter. Den tredje mulighed, som diskuteres, er, hvis deltheden består, at knytte Vesttyskland til den vestlige verden enten indenfor Europahæren, EDC, eller indenfor NATO, Atlantpagten.

Den mulighed, som har været diskuteret, at knytte Vesttyskland til Europahæren, vil have mange fordele, fordi det er jo ganske urigtigt, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) fremhævede, at Tysklands deltagelse i militære forberedelser under alle forhold vil være en fare. Der er en meget stor forskel på et isoleret, suverænt Tyskland, som kan operere for sig selv, og et Tyskland indenfor en større helhed, hvor De Forenede Stater, hvor Storbritannien, hvor hele Atlantpagten står bagved. Dette at få Tyskland ind i en ordning, der beskærer dets suverænitet, der eventuelt skaber en europæisk stab og indebærer en udvikling henimod en federation, alt dette vil stille det tyske problem i en helt ny stilling. Endelig er der ingen, der bestemt tør bestride, at dette at give Tyskland ligeberettigelse, at vise det tillid og give det lighed, vil kunne have en indflydelse på Tysklands fremtidige selverkendelse, som man ikke helt kan beregne. Det, der er vanskeligheden ved denne løsning, er Frankrigs store byrder udenfor Europa og deraf den franske ængstelse for en dominering indenfor Europahæren.

Spørgsmålet om at knytte Vesttyskland til Atlantpagten har den store vanskelighed, at Vesttyskland altid vil ønske en revision, en genforening, og derigennem kunne komme til at kompromittere Atlantpagtens rent defensive holdning. Et forenet Tyskland, som fra nogles side ønskes neutralt, afrustet og uden fri selvbestemmelse, sådan som det væsentlig er udtrykt i Molotovs forslag, et sådant forenet Tyskland vil også indebære den vanskelighed, at det kommer til at danne et tomrum og vil vanskeliggøre den vestlige verdens forsvar, hvis der opstår en konflikt. Et forenet Tyskland, som efter Edens plan får valgfrihed efter frie valg til, om det vil være neutralt eller vil tilslutte sig den ene eller den anden side, det er en fair løsning, men en løsning, som